

Arrest

nr. 267 520 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 20 mei 2019, diende op 22 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 10 oktober 2016 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 4 augustus 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 augustus 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 22/05/2019

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming organiseerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 juni 2021 een persoonlijk onderhoud van 9u40 tot 13u15. U werd doorheen het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een tolk het Punjabi machtig. Uw advocaat, meester D'Haenens (voor Geleyn) was aanwezig voor de gehele duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Maghowal in Gujrat, provincie Punjab, waar u woonde van uw geboorte tot 2011. Naderhand woonde u een drietal jaar in Lahore op verschillende adressen.

In februari 2011 werd er een betoging georganiseerd omdat een lokale politicus/gangster een vlag had laten weghalen voor een Eid-parade enkele dagen eerder. Deze persoon, C.R., liet evenwel inslaan en schieten op de betogers, waardoor onder meer een zoon van de neef van uw vader omkwam, en ook u gewond raakte. Naderhand liet hij ook nog een politiekantoor in brand steken. Hierop legden u en andere slachtoffers en aanwezigen getuigenverklaringen af over de gebeurtenissen bij de politie, en werd C.R. gearresteerd. Zijn broer Z. kondigde evenwel aan dat er wraak genomen zou worden op de ooggetuigen, en zowel u als uw vader en broer gingen op de loop, zij het naar verschillende plaatsen in Pakistan. Kort daarna kwam C.R. vrij op borg of door omkoping, na slechts vier maanden in de gevangenis te hebben doorgebracht.

Zelf kwam u terecht in Lahore, waar u de volgende drie jaar verbleef met steun van de People's Party, de politieke rivalen van C.R. Na deze drie jaar besloten ze om voor u onbekende redenen dat u maar beter het land zou verlaten, waarop ze een visum voor Maleisië regelden. U mocht daar evenwel niet blijven en werd na een kort verblijf gerepatriëerd. Hierop reisde u in de loop van 2014 illegaal naar Turkije, samen met een neef van u. Na uw vertrek uit het land kwam uw vader om bij een ongeval onder verdachte omstandigheden.

U kwam uiteindelijk in de loop van 2016 Europa binnen via Griekenland, en belandde uiteindelijk in Duitsland, waar u in december 2016 internationale bescherming verzocht. Uw verzoek werd evenwel afgewezen in de loop van 2017, waarna u nog tot 2019 verbleef in Duitsland, waarna u hier niet meer mocht werken. Hierop besloot u om naar België te komen om hier internationale bescherming te verzoeken. U kwam aan in België op 20 mei 2019, en verzocht hier ook om internationale bescherming op 22 mei 2019. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een Pakistaans paspoort, first information reports (FIR's), krantenartikelen, foto's, medische documenten omtrent een broer van u in Pakistan, en bankuittreksels uit Duitsland. U legde ook overlijdensaktes, een affidavit van uw moeder, en een doktersattest uit België neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u daar gevaar zou lopen wegens ene C.R., tegen wie u een getuigenverklaring zou afgelegd hebben in de nasleep van een schietpartij. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken hierom een gegronde vrees voor vervolging te dienen koesteren, om onderstaande redenen.

Uw relaas vertoont namelijk te veel tegenstrijdigheden, lacunes en onsamenhangendheden om voldoende aannemelijk geacht te worden. Ten eerste spreekt u zichzelf tegen voor het CGVS doorheen het persoonlijk onderhoud en ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ omtrent de chronologie van uw voorgehouden onderduikperiode in Lahore. U verklaarde voor de DVZ nog dat u drie jaar lang in Lahore moest verblijven (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2020, afdeling 3.8.), wat u evenwel stellig ontkent als u hierover bevraagd wordt voor het CGVS (CGVS p. 5, 6). Even later tijdens het onderhoud verklaart u echter plots dat u weldegelijk drie jaar in Lahore verbleef van 2011 tot 2014 en wijt u uw eerdere verklaringen aan een eenvoudige vergissing (CGVS p. 14, 15). Bij een ander interview voor de DVZ had u nochtans ook al verklaard reeds in 2011 Pakistan verlaten te hebben (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 37.), wat een verblijf van drie jaar in Lahore na 2011 zou uitsluiten. Dat u op verschillende momenten dergelijk afwijkende verklaringen aflegt doet zeer twifelen aan de waarachtigheid van hetgeen u verklaart.

Aansluitend hierop kan ten tweede trouwens ook aangestipt worden dat de reisweg die u voor de DVZ uiteen zette (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 37.), helemaal niet strookt met uw verklaringen voor CGVS. Primo is het niet mogelijk dat u Pakistan al in 2011 permanent verliet, maar tegelijk in 2014 nog naar Maleisië reisde van Pakistan en moest terugkeren, waartoe u ook een (kopie) van een visum en een paspoort voorlegde (CGVS p. 14; document 1). Secundo woonde u volgens uw verklaring voor de DVZ ook meer dan vier jaar in Turkije, terwijl u voor het CGVS eerst stelt hier drie jaar te hebben gewoond (CGVS p. 6), om later in het onderhoud dan weer van twee jaar in Turkije te spreken (CGVS p. 19).

Bovendien spreekt u zich ten derde ook nog tegen wat betreft uw reisdocument, een paspoort waarvan u enkel een kopie kon voorleggen (document 1), welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en plakwerk. U verklaarde hierover voor de DVZ dat u het origineel verloor tussen Turkije en Griekenland omdat het daar "in het water was gevallen" (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 28., 37.), trouwens een heel stereotiepe verklaring. Voor het CGVS verklaart u dan weer dat dit door de Spaanse autoriteiten werd ingehouden en maant u het CGVS aan dit te laten onderzoeken (CGVS p. 3), maar op deze tegenstrijdigheid gewezen kan u hier geen sluitende uitleg voor aanrijken (CGVS p. 3, 4). Het is trouwens opvallend dat u verklaarde zowel in Frankrijk als in Griekenland vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS p. 4), terwijl hier niets van terug te vinden is in de gemeenschappelijke Europese database waar u pas opduikt in oktober 2016 in Duitsland (erodac search result, dd. 20 mei 2019), waardoor het maar de vraag is of u werkelijk in deze landen bent gepasseerd. Markant detail is ook dat u in Duitsland een andere geboortedatum en –plaats opgaf (antwoord vraag take back dd. 18 juli 2019, ref. (...) -461), maar hier op gewezen "kan [u] hier niets op zeggen" (CGVS p. 5). Op basis van de bovenstaande zaken samen genomen blijkt dat uw gaan en staan minstens in de periode 2011 – 2016 een vraagteken blijft, waardoor er ook getwijfeld kan worden aan de feiten waarvan u beweert dat ze zich ten dele gedurende deze periode afspeelden.

Los nog van deze vraagstukken over uw gaan en staan kunnen er evenwel ook meerdere bemerkingen bij uw relaas op zich geformuleerd worden. Zo zijn er ten vierde een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaring voor de DVZ en voor het CGVS betreffende uw relaas. Primo verklaarde u voor de DVZ nog dat C.R. een Wahabi [fundamentalistische strekking binnen de Islam] geweest zou zijn en daarom een religieuze processie wou verstoren (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat de religieuze processie ook bij gewoond werd door Wahabi's, en dat één van de dodelijke slachtoffers die C.R. op zijn geweten had de zoon van een maulana was (CGVS p. 10, 11, 16). De motivering voor de schietpartij omschrijft u daarop als puur machtsvertoon (CGVS p. 11), en verwijst niet langer naar religieuze motieven. Secundo verklaarde u voor het CGVS dat C.R. een zes maanden werd opgesloten, en na zijn vrijlating getuigen begon te bedreigen (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat hij slechts opgesloten werd voor een periode van vier maanden, en dat de dreigementen gedaan werden door een broer van hem genaamd Z., nog voor de vrijlating van C.R., al zo'n twee weken na zijn arrestatie (CGVS p. 12). Hierdoor sloeg u naar eigen zeggen ook al op de vlucht nog voor zijn vrijlating (CGVS p. 10, 13).

Ten vijfde bevat uw relaas voor het CGVS een aantal belangrijke lacunes en onlogische gedachtesprongen. Primo zouden de handlangers van C.R. volgens u twee mensen hebben gedood en een politiekantoor in brand hebben gestoken (CGVS p. 9, 10). Gezien de ernst van deze feiten valt het te betwijfelen dat het zou volstaan om enkele getuigen te bedreigen om hun getuigenis te doen intrekken, om het politieonderzoek te omzeilen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Hierop poneert u dat de persoon in kwestie machtig genoeg is om politieagenten te doen benoemen (CGVS p. 12), maar dat lijkt moeilijk te verzoenen met de eerder genoemde brandstichting tegen een politiekantoor. Bovendien verklaart u secundo later ook dat de vader van één van de dodelijke slachtoffers A.A. nog steeds in uw

thuisdorp zou verblijven, waarschijnlijk zonder zijn klacht te hebben ingetrokken, en dat er ook geen andere getuigen zijn gedood (CGVS p. 18). Er op gewezen dat dit de door u voorgehouden vrees ietwat ondermijnt, keert u uw kar plots en stelt u dat A.A. wel zal omgekocht zijn om zijn klacht in te trekken (CGVS p. 18). Deze (vaak wijzigende) verklaringen lijken daarom maar een ad hoc karakter te hebben.

Tertio gaf u ook aan dat u drie maanden dan wel drie jaar in Lahore zou hebben gewoond, onder de bescherming van de People's Party (politieke rivalen die baat zouden hebben bij een veroordeling van C.R.), die zouden hebben ingestaan voor uw onderdak en uw onderhoud gedurende al deze tijd (CGVS p. 15, 21). Maar gevraagd naar wat meer informatie hieromtrent, zoals bijvoorbeeld de naam van een contactpersoon bij de People's Party die u hierbij hielp, of de naam van deze partij voluit, blijft u elk antwoord schuldig (CGVS p. 9, 21). Dit is natuurlijk maar weinig doorleefd; als u drie jaar lang voor uw levensonderhoud afhankelijk bent van deze organisatie zou u toch wel de naam van uw case officer of iets dergelijks kennen, waar u ook op gewezen werd en u geen zinnig verweer tegen had (CGVS p. 21). Wat betreft uw levensonderhoud kan er quarto trouwens ook op gewezen worden dat u eerder in het onderhoud nog aangaf dat u nadat u stopte met werken in Pakistan in 2011, door uw vader onderhouden werd – terwijl u later net stelt dat u door uw problemen na 2011 geen contact meer met hem had (CGVS p. 9, 15), op zich al weinig geloofwaardig in deze tijden van wijdverspreide telecommunicatiemogelijkheden (CGVS p. 15).

Over uw interacties met de People's Party valt sexto nog het een en ander op te merken. Zo valt het op dat u beweert dat u door de partij na uw verblijf in Lahore eerst naar Maleisië en later naar Turkije werd gestuurd (CGVS p. 6, 7, 14). Als u in het buitenland zit kan u echter niet getuigen tegen C.R. bij een eventuele rechtszaak, en is het niet zeker dat u nog zou willen terugkomen om dit te doen. Dit is dus niet in het belang van de People's Party, die u kennelijk toch zonder problemen drie jaar lang in Lahore konden herbergen. Hier op gewezen, kan u enkel maar aangeven dat u de logica achter de beslissing om u naar het buitenland te sturen zelf niet kent (CGVS p. 15, 16). Dit alles maakt uw relaas maar weinig aannemelijk.

Ten zesde is uw relaas voor het CGVS op bepaalde punten in tegenspraak met de door u voorgelegde documenten. Zo spreekt u primo van een optocht van zo'n 4000 mensen, terwijl de FIR die u voorlegt spreekt van zo'n 250 deelnemers (CGVS p. 16; document 5). Secundo zijn de namen van de dodelijke slachtoffers die u noemt, waaronder die van een familielid van u, niet dezelfde als deze aangegeven op de FIR's en overlijdensakte die u voorlegt (document 2, 5). Hier is namelijk sprake van enerzijds S.A. zoon van A.A., overleden na "ziekte" van 1 dag (document 2), en R.A., zoon van A.A. gedood op slag (document 5). Zelfs verwijst u naar S.A., die op slag gedood zou zijn – dus drie verschillende combinaties (CGVS p. 16, 17). Tertio meent u dat uw vader gedood geweest zou zijn door (handlangers van) C.R. bij een verkeersaccident (CGVS p. 11). Maar de overlijdensakte die u voorlegt spreekt van een natuurlijke dood (document 2), en ook de getuigenis die van uw moeder zou zijn verwijst niet naar een moord of een ongeluk (document 3). Quarto hebt u ook geen idee waar de FIR's die u voorlegt vandaan komen, en kent u de mensen die ze hebben laten opstellen niet (CGVS p. 17, 18), wat op zijn zachtst gezegd ietwat verdacht overkomt.

Ten slotte valt het ook op dat u in 2016 reeds een verzoek om internationale bescherming in Duitsland deed, maar verklaart dat dit al snel op niets uitdraaide in 2017. Naderhand bleef u niettemin in Duitsland wonen tot 2019, omdat u daar op dat moment nog toestemming had om te werken (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die in zijn thuisland om vervolging vreest verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn situatie zou proberen regulariseren, in plaats van genoeg te nemen met louter een legaal werkstatuut. Dat u dit niet deed, is mogelijk een indicatie dat u eerder naar Europe kwam met economische motieven.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Er is supra al gewezen op specifieke problemen. Maar in het algemeen kan er ook op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (Pck) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht

tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;".

Verzoeker geeft een theoretische toelichting over deze bepalingen en geeft vervolgens aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing. Hij voert aan dat uit een volledige, zorgvuldige en voorzichtige analyse van zijn verzoek om internationale bescherming, zijn verklaringen en neergelegde documenten en de documenten in het administratief dossier, blijkt dat hij zijn nood aan internationale bescherming afdoende heeft aangetoond. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

"2.1.1. Met betrekking tot de chronologie van het verhaal van verzoeker

Het CGVS trekt de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel wegens tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 9.06.2021 over de duur van zijn onderduikperiode in Lahore, zijn vluchtroute tot zijn aankomst in België en de reden waarom hij zijn paspoort niet meer heeft.

Verzoeker bevestigt dat hij in maart 2011 naar Lahore is gestuurd en daar drie jaar is gebleven, tot juni 2014, toen hij Pakistan voorgoed heeft verlaten, na een mislukte poging om in mei 2014 naar Maleisië te vluchten.

Vervolgens ging hij naar Iran, waar hij ongeveer 1 maand verbleef, alvorens in juli 2014 naar Turkije te gaan. Na ongeveer 2 jaar en zonder nieuws van de People's Party, greep hij de kans om naar Griekenland te reizen, op hetzelfde moment als een golf van Syrische asielzoekers.

Hij verbleef daar een week alvorens naar Frankrijk te gaan, waar hij slechts één dag verbleef, in welke periode zijn vingerafdrukken door de Franse autoriteiten werden genomen. Vervolgens reisde hij naar Spanje, waar op 6 juni 2016 ook zijn vingerafdrukken werden genomen en waar hij ongeveer vier maanden verbleef.

Verzoeker verklaart dat hij noch in Frankrijk noch in Spanje de wens te kennen heeft gegeven om internationale bescherming te verzoeken, hetgeen kan verklaren waarom deze vingerafdrukken niet in de Eurodac-gegevensbank zijn opgenomen.

Verzoeker heeft zich vervolgens naar Duitsland begeven, waar hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en is daar drie jaar gebleven. Gezien het mislukken van zijn asielprocedure en uit vrees voor aanhouding en uitzetting, is verzoeker uiteindelijk naar België gegaan, waar hij op 22 mei 2019 ook om internationale bescherming heeft verzocht.

Verzoeker wijst erop dat hij op 10 juli 2019 voor het eerst is gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het Urdu, dat niet zijn moedertaal is. Dit verklaart waarom er tijdens de interview kleine fouten (bv. in de datum) kunnen zijn ingeslopen.

Er zij op gewezen dat verzoeker tijdens zijn onderhoud bij het CGVS nooit is gevraagd of zijn gesprekken bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed waren verlopen. Indien dit het geval was geweest, had verzoekster de aandacht van de CGVS hierop kunnen vestigen.

Gelet hierop kunnen eventuele verschillen tussen verzoekers verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken en tegenover het CGVS niet in aanmerking worden genomen om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken. Op zijn minst zijn deze discrepanties niet voldoende om een afwijzende beslissing te rechtvaardigen.

2.1.2. Met betrekking tot de motieven voor de schietpartij in februari 2011

Het CGVS merkt op dat verzoeker de motieven voor de schietpartij in februari 2011 in zijn interview met de Dienst Vreemdelingenzaken als religieus heeft omschreven, terwijl hij in zijn onderhoud met het CGVS in plaats daarvan spreekt van een machtsvertoon van politieke aard.

Het valt echter niet uit te sluiten dat deze twee motieven samenkomen en in elkaar overgaan, aangezien politiek en religie in een land als Pakistan vaak nauw met elkaar verweven zijn.

Verzoeker heeft duidelijk gemaakt dat hij niet op de hoogte was van de werkelijke motieven achter de incidenten in februari 2011 en dat hij de beweging eerder had gevolgd (CGVS, p. 11).

Hij was nog vrij jong op het ogenblik van de gebeurtenissen en wist alleen dat er in zijn streek politieke en godsdienstige rivaliteiten aan de gang waren, zonder dat hij zich daarvoor verder interesseerde.

In dit verband moet rekening worden gehouden met het bijzondere profiel van verzoeker, die slechts tot en met het vijfde leerjaar lager middelbaar onderwijs heeft gevolgd en daarna snel in zijn levensonderhoud heeft moeten voorzien door het verrichten van ongeschoold werk (CGVS, pp. 8-9). Hij had zijn dorp nooit verlaten voordat hij moest vluchten en zich moest verbergen voor de bedreigingen tegen hem (CGVS, p. 5).

Van verzoeker kan dus niet worden verwacht dat hij in detail de redenen uiteenzet voor een gebeurtenis waarop hij geen invloed had.

2.1.3. Met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van getuigen van de schietpartij

Het CGVS acht het onwaarschijnlijk dat het dreigen met bepaalde getuigen van de schietpartij in februari 2021 om hun getuigenis te herroepen, zou volstaan om het politieonderzoek naar deze gebeurtenissen te omzeilen.

Verzoeker heeft echter nooit gesteld dat deze bedreigingen de enige stappen waren die C.R. en zijn medeplichtigen hebben ondernomen om een veroordeling te ontlopen. Verzoeker verklaarde dat zij twee mensen hadden gedood en een politiebureau in brand hadden gestoken (CGVS, pp. 9-10).

In tegenstelling tot wat verwerende partij lijkt te denken, kunnen deze misdrijven wel degelijk bedreigingen en represailles vormen tegen de met het onderzoek belaste autoriteiten, met het doel het onderzoek te doen staken. Dergelijke misbruiken zijn volledig in overeenstemming met de controle van C.R. en het door verzoeker beschreven klimaat van corruptie (CGVS, p. 12).

2.1.4. Met betrekking tot de bescherming van de People's Party te Lahore

Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat verzoeker drie jaar lang onder de bescherming van de People's Party in Lahore heeft geleefd zonder de naam te kunnen geven van een contactpersoon binnen de partij.

Verzoeker verklaarde echter dat hij werd opgevangen door onbekenden met wie hij niet mocht praten en dat hij vaak van plaats veranderde (CGVS, p. 21). Hij vergeleek zijn onderduik met opsluiting in de gevangenis (idem).

Deze voorzorgsmaatregelen zijn volkomen logisch en gebruikelijk in het kader van de toepassing van een systeem voor getuigenbescherming. Anders dan de verwerende partij stelt, vormen zij een plausibele verklaring voor het onvermogen van verzoeker om nadere gegevens te verstrekken over de personen die hem hebben geholpen.

Verzoeker merkt op dat hem zeer weinig vragen over zijn dagelijks leven in die periode werden gesteld. In geval van twijfel dienaangaande dient het bestreden beslissing nietig te worden verklaard, zodat verzoekster dienaangaande naar behoren door verwerende partij kan worden gehoord.

Het CGVS wijst er voorts op dat het niet in het belang van de People's Party is om verzoeker naar het buitenland te sturen, aangezien verzoeker in dat geval niet meer in staat zou zijn om in een rechtszaak tegen C.R. te getuigen.

Verzoekster betwist deze bewering.

Zoals het CGVS zelf in het bestreden besluit heeft opgemerkt, kan met de huidige communicatiemiddelen zeer gemakkelijk contact worden onderhouden, zodat niet kan worden gezegd dat het feit dat verzoeker in het buitenland verblijft, hem belet om tegen C.R. te getuigen.

Integendeel, dergelijke gevallen komen betrekkelijk vaak voor. Het Belgische Wetboek van Strafvordering zelf is in dit opzicht gewijzigd bij wet van 2 augustus 2002 betreffende het afnemen van verklaringen met behulp van audiovisuele media.

Het CGVS verklaart voorts dat de People's Party verzoeker zonder problemen gedurende drie jaar in Lahore heeft kunnen onderbrengen en begrijpt derhalve niet waarom deze regeling niet kon worden verlengd.

Verzoeker verklaarde dat hij niet wist waarom de People's Party had besloten hem naar het buitenland te sturen, maar verklaarde dat de data van de gerechtelijke procedure voortdurend werden verschoven (CGVS, p. 16). Verzoekster verklaarde ook dat veel mensen onder de bescherming van de People's Party stonden. Het is mogelijk dat de People's Party niet langer de materiële mogelijkheid had om de bescherming van zoveel mensen te organiseren met het oog op een proces dat zich waarschijnlijk zou voortslepen. Er kunnen ook andere interne partijredenen zijn geweest.

Nogmaals zij erop gewezen dat verzoekers laaggeschoolde profiel, zoals hierboven vermeld, verklaart waarom hij niet heeft getwijfeld aan de wenselijkheid om naar het buitenland te worden gezonden en aldus blijvend te worden beschermd tegen de bedreigingen waarvan hij het slachtoffer was.

2.1.5. Met betrekking tot de ingediende documenten

Wat betreft het feit dat het FIR melding maakt van ongeveer 250 deelnemers aan de optocht van 2021, terwijl verzoeker spreekt van ongeveer 4 000 personen, is het gebruikelijk dat de aantallen die door deelnemers aan een demonstratie worden genoemd, verschillen van de door de autoriteiten aangegeven aantallen.

Wat het feit betreft dat in de documenten sprake was van een "eendaagse ziekte" of een natuurlijke dood, kan, gelet op de door verzoeker beschreven context van druk, bedreigingen en represailles, niet worden uitgesloten dat de autoriteiten die de documenten hebben opgesteld, om deze redenen de werkelijke doodsoorzaak van de betrokkenen niet hebben vermeld. Er zij op gewezen dat de documenten respectievelijk in 2018 en 2017 zijn uitgebracht.

Deze elementen alleen kunnen geen afbreuk doen aan de bewijskracht van de neergelegde documenten. Bovendien heeft verwerende partij geen volledige en zorgvuldige analyse verricht van alle ingediende stukken.

In de bestreden beschikking wordt immers enkel melding gemaakt van de processen-verbaal van onderzoek, de overlijdensakten en de getuigenis van verzoeksters moeder. Verzoekster had echter ook krantenartikelen, foto's en medische documenten overgelegd.

Eenzijds bevat het aan verzoekster meegedeelde administratieve dossier geen vertaling van deze documenten, en anderzijds bevat de motivering van het bestreden beslissing geen analyse van deze documenten, zodat verzoekster niet kan begrijpen of verwerende partij deze documenten daadwerkelijk in aanmerking heeft genomen.

De verwerende partij kon deze documenten niet eenvoudigweg negeren op de enkele grond dat zij een geloofwaardig geacht verhaal moesten ondersteunen.

Op zijn minst dient de bestreden beschikking nietig te worden verklaard, zodat verwerende partij deze documenten grondig kan onderzoeken.

2.1.6. Met betrekking tot verzoekers verblijf in Duitsland

Het CGVS stelt vast dat verzoeker na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming bijna twee jaar in Duitsland is blijven wonen en is van mening dat deze houding niet verenigbaar is met de vrees voor vervolging, aangezien kan worden verwacht dat een persoon met een dergelijke vrees zijn situatie zo snel mogelijk zal trachten te regulariseren in plaats van genoeg te nemen met een loutere status van legale werknemer.

Verzoekster kan het met deze conclusie niet eens zijn.

Hij gaf tijdens zijn interview wel aan dat hij hoopte in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, maar dat hij uiteindelijk besloot naar België te gaan, uit angst naar Pakistan te worden teruggestuurd (CGVS, pp. 20-21).

Verzoeker heeft dus wel degelijk gepoogd zijn situatie te regulariseren, terwijl hij tijdelijk werd beschermd door zijn status van legale werknemer.”

Verzoeker besluit hieruit dat zijn vrees voor vervolging als gegrond moet worden beschouwd en dat hij op deze basis moet worden erkend als vluchteling op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Minstens is verzoeker van oordeel dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend, omdat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en zich niet onder de bescherming van dit land zal kunnen stellen.

Tevens meent hij dat er een reëel risico op ernstige schade ten gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, de provincie Punjab in Pakistan, bestaat. Hij benadrukt hierbij dat de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de provincie zeer verontrustend is, gezien de aanwezigheid van verschillende gewapende groepen. Hij poneert dat dit met des te meer voorzichtigheid moet worden bekeken in het licht van de recente gebeurtenissen in Afghanistan, die belangrijke gevolgen kunnen hebben voor de veiligheidssituatie in Pakistan. Verzoeker citeert hierbij uit informatie van het Frankfurt Peace Research Institute (verzoekschrift, stuk 3). Hij besluit dat voorzichtigheid geboden is, aangezien de commissaris-generaal erkent dat het door de gewapende groepen gebruikte geweld van dien aard is dat het burgerslachtoffers op willekeurige wijze kan bereiken.

Verzoeker vraagt ten slotte de vernietiging van de bestreden beslissing, omdat de commissaris-generaal de volgende belangrijke elementen van zijn verzoek onvoldoende heeft geanalyseerd:

- de ter staving van zijn verzoek neergelegde documenten;
- de ervaringen van verzoeker tijdens zijn verblijf in Lahore;
- het feit dat zijn neef, die om dezelfde redenen Pakistan is ontvlucht, internationale bescherming geniet in Italië.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het artikel “*Withdrawal of US Forces from Afghanistan: Security implications for Pakistan*” van het Peace Research Institute Frankfurt van 20 augustus 2021 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.1.3. In een nota met opmerkingen betoogt de commissaris-generaal dat geen gegrond middel werd aangevoerd en motiveert als volgt:

“Verzoeker baseert een enig middel op een appreciatiefout en een schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt.

Verzoeker meent in hoofdde dat hij als vluchteling moet worden erkend daar hij vervolgingen vreest die gebonden zijn aan zijn behoren tot een specifieke groep. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend daar hij een reëel risico loopt op ernstige schade wegens individuele problemen. In meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend op basis van de situatie van willekeurig geweld in Afghanistan. In nog meer ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat de bestreden beslissing wordt vernietigd. Uit een volledige, zorgvuldige en voorzichtige analyse van de asielaanvraag van de asielzoeker, zijn verklaringen, de documenten in het administratieve dossier van het Commissariaat-generaal (hierna: het CGVS) en de documenten die ter ondersteuning van de onderhavige aanvraag zijn ingediend, blijkt dat zijn behoefte aan internationale bescherming voldoende is aangetoond.

2.1 Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de Bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: commissaris-generaal), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2 Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Doorheen zijn verklaringen maakte verzoeker niet aannemelijk dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden asielrelaas gezien de vele tegenstrijdigheden, lacunes en onsamenhangende verklaringen; (ii) verzoekers verklaringen in tegenspraak zijn met de door hem voorgelegde documenten; (iii) de overige documenten die verzoeker neerlegt ter staving van zijn asielrelaas niet van die aard zijn dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen; (iv) er in de provincie Punjab actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; en (v) er in hoofde van verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in Punjab.

Gelet op het geheel van de voormelde vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, is verwerende partij van oordeel dat de commissaris-generaal terecht tot de conclusie is gekomen dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verwerende partij benadrukt dat de commissaris-generaal over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker toont in zijn verzoekschrift weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar hij toont geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.3 Verzoeker meent wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging te hebben en bijgevolg, overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, te worden erkend. Hij tracht vervolgens de argumenten in de bestreden beslissing punt per punt te weerleggen:

2.3.1 Met betrekking tot de chronologie van de feiten beperkt verzoeker zich hoofdzakelijk tot het volharden in één versie van de feiten, het herhalen van eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Een dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verwerende partij volhardt dan ook in de motivering van de bestreden beslissing dat verzoekers opeenvolgende verklaringen tal van tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten aangaande de duur van zijn onderduikperiode in Lahore, zijn vluchtroute tot zijn aankomst in België en de reden waarom hij zijn paspoort niet meer heeft.

Waar verzoeker ter verschoning van deze tegenstrijdigheden en incoherenties aanhaalt dat zijn interview op 10 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Urdu is verlopen, hetgeen niet zijn moedertaal is, beaamt verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zijnde de 'Verklaring DVZ' op 10 juli 2019 inderdaad in het Urdu heeft plaatsgevonden, daar waar de 'Vragenlijst CGVS' in het Punjabi is verlopen. Verwerende partij stelt echter tevens vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard bijstand te verzoeken van

een tolk die de taal Urdu/Punjabi beheerst tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming (zie Bijlage 26 van 22 mei 2019). Bovendien verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken beide talen voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en er vragen over te beantwoorden, de tolk te begrijpen en aan te geven wanneer er zich problemen zouden voordoen tijdens het verloop van het gehoor (zie Verklaringen betreffende procedure van 10 juli 2019, vraag 2). Bijgevolg kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat de tegenstrijdigheden en incoherenties te verklaren vallen doordat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Punjabi is gebeurd. Daarenboven maakte verzoeker geen enkele melding van een probleem met de vertaling daar de tolk Urdu sprak wanneer hij door de protection officer op het CGVS geconfronteerd werd met zijn andersluidende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (NPO CGVS, p. 4, 6). Tot slot merkt verwerende partij nog op dat de bestreden beslissing er tevens op wijst dat verzoekers verklaringen op het CGVS – waar het persoonlijk onderhoud verliep met bijstand van een tolk Punjabi – evenmin coherent waren.

2.3.2 Met betrekking tot de motieven voor de schietpartij in februari 2011 herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaringen (NPO CGVS, p. 11), benadrukt voorts dat hij nog vrij jong was op het ogenblik van de gebeurtenissen en alleen wist dat er in zijn streek politieke en godsdienstige rivaliteiten aan de gang waren, zonder dat hij zich daarvoor interesseerde. Er dient dus rekening gehouden te worden met verzoekers bijzondere profiel, namelijk dat hij slechts tot en met het vijfde leerjaar lager middelbaar onderwijs heeft gevolgd, daarna snel in zijn levensonderhoud heeft moeten voorzien door het verrichten van ongeschoold werk en hij zijn dorp nooit verlaten had voordat hij moest vluchten en zich moest verbergen voor de bedreigingen tegen hem. Van verzoeker kan dus niet worden verwacht dat hij in detail de redenen uiteenzet voor een gebeurtenis waarop hij geen invloed had.

Verwerende partij antwoordt vooreerst dat verzoeker geenszins kan volstaan met een algemene verwijzing naar zijn laaggeschoolde profiel en jeugdige leeftijd om afbreuk te doen aan het geheel van de concrete, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Noch zijn lage scholing, noch zijn jeugdige leeftijd, noch een combinatie van deze elementen kan een afdoende verklaring bieden voor de veelheid aan vage, tegenstrijdige en inconsistente verklaringen zoals afgelegd door verzoeker. Ook van een jeugdig en laaggeschoold persoon mag immers worden verwacht dat deze bij machte is om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. Verzoeker toont niet aan dat hij omwille van (de combinatie van) deze elementen dermate onderontwikkeld zou zijn of dat zijn verstandelijke vermogens dermate zouden zijn aangetast dat hij niet bij machte mocht worden geacht om gedegen verklaringen af te leggen omtrent zijn vluchtmotieven. Overigens merkt verwerende partij nog op dat verzoeker, die geboren is in februari 1992, op het moment van de schietpartij in 2011 reeds een jongeman was van 19 jaar.

In zoverre verzoeker zich voor het overige beperkt tot het verwijzen naar zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS doet hij geen afbreuk aan de bevindingen in de bestreden beslissing.

2.3.3 Met betrekking tot de bedreigingen aan het adres van getuigen van de schietpartij werpt verzoeker op dat hij nooit heeft gesteld dat deze bedreigingen de enige stappen waren die C.R. en zijn medeplichtigen hebben ondernomen om een veroordeling te ontlopen. Verzoeker verklaarde dat zij twee mensen hadden gedood en een politiebureau in brand hadden gestoken (NPO CGVS, p. 9-10). In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal lijkt te denken, kunnen deze misdrijven wel degelijk bedreigingen en represailles vormen tegen de met het onderzoek belaste autoriteiten, met het doel het onderzoek te doen staken. Dergelijke misbruiken zijn volledig in overeenstemming met de controle van C.R. en het door verzoeker beschreven klimaat van corruptie (NPO CGVS, p. 12)

Verwerende partij antwoordt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud enkel melding maakte van bedreigingen door C.R. (en zijn medeplichtigen) van de getuigen. Ook in het verzoekschrift maakt verzoeker geen melding van andere stappen die C.R. nog zou hebben gezet. Voor het overige beperkt verzoeker zich slechts tot het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Verwerende partij merkt nogmaals op dat een dergelijk verweer geen ander licht werpt op de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.3.4 Met betrekking tot de bescherming van de People's Party te Lahore stelt verwerende partij wederom vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal en het opnieuw verwijzen naar zijn laaggeschoold profiel. Een dergelijk verweer is niet dienstig om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing en verwerende partij volhardt dan ook in de

motivering dienaangaande in deze beslissing. Waar verzoeker wederom zijn ongeschoold profiel benadrukt, verwijst verwerende partij naar bovenstaande opmerkingen dienaangaande.

2.3.5 Met betrekking tot de ingediende documenten voert verzoeker vooreerst betreffende de FIR aan dat het gebruikelijk is dat de aantallen die door deelnemers aan een demonstratie worden genoemd, verschillen van de door de autoriteiten aangegeven aantallen. Wat het feit betreft dat in de documenten sprake was van een “eendaagse ziekte” of een natuurlijke dood, kan gelet op de door verzoeker beschreven context van druk, bedreigingen en represailles niet worden uitgesloten dat de autoriteiten die de documenten hebben opgesteld, om deze redenen de werkelijke doodsoorzaak van betrokkenen niet hebben vermeld. Deze elementen kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de bewijskracht van de neergelegde documenten. Bovendien wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal geen volledige en zorgvuldige analyse van alle ingediende stukken heeft verricht. Zo wordt in de bestreden beslissing geen melding gemaakt van de krantenartikelen, foto's en medische documenten die verzoeker neerlegde. Bovendien bevat het administratieve dossier geen vertaling van deze documenten. Verzoeker kan dan ook niet begrijpen of de commissaris-generaal deze documenten daadwerkelijk in aanmerking heeft genomen.

Verwerende partij benadrukt vooreerst dat uit de informatie welke aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Gezien deze informatie bezitten Pakistaanse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde. Voorts wijst de bestreden beslissing er op goede gronden op dat verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met de door hem neergelegde stukken: “Ten zesde is uw relaas voor het CGVS op bepaalde punten in tegenspraak met de door u voorgelegde documenten. Zo spreekt u *primo* van een optocht van zo'n 4000 mensen, terwijl de FIR die u voorlegt spreekt van zo'n 250 deelnemers (CGVS p. 16; document 5). *Secundo* zijn de namen van de dodelijke slachtoffers die u noemt, waaronder die van een familielid van u, niet dezelfde als deze aangegeven op de FIR's en overlijdensakte die u voorlegt (document 2, 5). Hier is namelijk sprake van enerzijds S.A. zoon van A.A., overleden na “ziekte” van 1 dag (document 2), en R.A., zoon van A.A. gedood op slag (document 5). Zelfs verwijst u naar S.A., die op slag gedood zou zijn – dus drie verschillende combinaties (CGVS p. 16, 17). *Tertio* meent u dat uw vader gedood geweest zou zijn door (handlangers van) C.R. bij een verkeersaccident (CGVS p. 11). Maar de overlijdensakte die u voorlegt spreekt van een natuurlijke dood (document 2), en ook de getuigenis die van uw moeder zou zijn verwijst niet naar een moord of een ongeluk (document 3). *Quarto* hebt u ook geen idee waar de FIR's die u voorlegt vandaan komen, en kent u de mensen die ze hebben laten opstellen niet (CGVS p. 17, 18), wat op zijn zachtst gezegd ietwat verdacht overkomt.”

Verzoekers betoog doet aan voorgaande geen afbreuk nu hij zich louter beperkt tot het opwerpen van blote beweringen. Verweerder stelt vast dat de door verzoeker vrijwillig neergelegde stukken (FIR, overlijdensaktes, affidavit moeder) niet stroken met bepaalde aspecten van zijn eigen relaas. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet, maar stelt eenvoudigweg dat hem niet kan verweten worden dat de autoriteiten niet de waarheid zouden zetten in de voorgelegde stukken.

Verwerende partij stelt voorts vast dat de bestreden beslissing inderdaad geen motivering bevat betreffende de door verzoeker neergelegde krantenartikelen, foto's en medische documenten maar benadrukt dat in geen geval van de commissaris-generaal kan worden verwacht dat hij elk voorgelegd document op uitgebreide en individuele wijze behandelt in de bestreden beslissing RvV, nr. 63 579 van 21 juni 2011). Verwerende partij stelt vast dat de door verzoeker neergelegde documenten werden besproken tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO CGVS, p. 2-3, 6). Verder stelt de bestreden beslissing in het feitenrelaas: “Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een Pakistaans paspoort, first information reports (FIR's), krantenartikelen, foto's, medische documenten omtrent een broer van u in Pakistan, en bankuittreksels uit Duitsland. U legde ook overlijdensaktes, een affidavit van uw moeder, en een doktersattest uit België neer.” Hieruit kan volgens verwerende partij worden afgeleid, minstens impliciet, dat de commissaris-generaal de door verzoeker voorgelegde stukken wel degelijk bij zijn beoordeling heeft betrokken maar van oordeel is dat deze geen afbreuk doen aan de appreciatie van het dossier.

Verwerende partij is van mening dat – in zoverre de overige stukken al betrekking hebben op verzoeker – deze geen afbreuk doen aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Betreffende het medisch attest van dr. G. Colinet van december 2020 (map Documenten (voorgelegd door de asielzoeker), stuk 4) merkt verwerende partij op dat – in zoverre dit al leesbaar is – hierin enkele littekens van verzoeker worden beschreven. De Raad van State stelde al eerder dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker om internationale bescherming zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden

opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004; RvV, nr. 12 474 van 11 juni 2008; RvV, nr. 2468 van 10 oktober 2007; RvV, nr. 214 098 van 14 december 2018). Betreffende de Duitse bankuittreksels voor de periode juni 2018 tot en met januari 2019 en maart 2019 (map Documenten, stukken 9) merkt verwerende partij op dat deze stukken geen betrekking hebben op verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Deze stukken kunnen hoogstens verzoekers tewerkstelling in Duitsland gedurende de voornoemde periode staven, hetgeen niet ter discussie staat in de bestreden beslissing. De medische documenten betreffende verzoekers broer M.H. (map Documenten, stukken 8) hebben geen betrekking op verzoeker en staven hoogstens verzoekers verklaring dat zijn broer in behandeling is voor kanker. Deze stukken zijn opgesteld in het Engels en Urdu en anders dan verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft, bevat het administratief dossier wel degelijk een vertaling van het medisch stuk dat in het Urdu is opgesteld (zie map Documenten (voorgelegd door de asielzoeker)). Wat de neergelegde foto's (map Documenten, stukken 7) betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze van de betoging zijn (NPO CGVS, p. 3). Nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldt verzoeker dat hij zelf ook persoonlijk op deze foto's te zien is. Verwerende partij stelt voorts vast dat de voorgelegde foto's geen datum bevatten zodat er niet uit afgeleid kan worden wanneer deze werden genomen. Evenmin kan uit de foto's afgeleid worden waar deze genomen werden. De neergelegde foto's kunnen verzoekers voorgehouden problemen naar aanleiding van een betoging in februari 2011 dan ook niet staven. Met betrekking tot de neergelegde krantenartikels (map Documenten, stukken 6) merkt verwerende partij op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij hierin vermeld wordt zodat deze geenszins op hem betrekking hebben. Bovendien merkt verwerende partij nog op dat krantenartikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst (RvV, nr. 19 479 van 27 november 2008; RvV, nr. 12 478 van 11 juni 2008). Een krantenartikel is geen officieel document en kan op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een verzoeker om internationale bescherming te herstellen (RvV, nr. 18 019 van 30 oktober 2008; RvV, nr. 15 549 van 2 september 2008; RvV, nr. 122 135 van 4 april 2014; RvV, nr. 206 651 van 9 juli 2018). Verzoeker laat overigens zelf ook na om in het verzoekschrift enige toelichting te verschaffen over bovenstaande stukken of aan te geven op welke manier deze documenten afbreuk zouden kunnen doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.3.6 Met betrekking tot verzoekers verblijf in Duitsland en de vaststelling dat verzoekers houding, namelijk dat na de afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming hij nog twee jaar in Duitsland is blijven wonen zonder zijn verblijf te regulariseren, niet verenigbaar is met een vrees voor vervolging benadrukt verzoeker dat hij wel degelijk heeft gepoogd zijn situatie te regulariseren, terwijl hij tijdelijk werd beschermd door zijn status van legale werknemer. Bovendien gaf hij tijdens zijn interview wel aan dat hij hoopte in Duitsland een nieuw verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, maar dat hij uiteindelijk besloot naar België te gaan uit angst naar Pakistan te worden teruggestuurd (CGVS, pp. 20-21).

Verwerende partij merkt op dat verzoeker met het louter herhalen van eerdere verklaringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat "Ten slotte valt het ook op dat u in 2016 reeds een verzoek om internationale bescherming in Duitsland deed, maar verklaart dat dit al snel op niets uitdraaide in 2017. Naderhand bleef u niettemin in Duitsland wonen tot 2019, omdat u daar op dat moment nog toestemming had om te werken (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die in zijn thuisland om vervolging vreest verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn situatie zou proberen regulariseren, in plaats van genoeg te nemen met louter een legaal werkstatuut. Dat u dit niet deed, is mogelijk een indicatie dat u eerder naar Europe kwam met economische motieven."

Verwerende partij merkt voorts nog op dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat hij zich tijdens zijn verzoek om internationale bescherming in Duitsland beriep op dezelfde motieven als tijdens zijn huidige procedure in België (zie Notities persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: NPO CGVS), p. 19-20). Verzoekers verzoek om internationale bescherming werd door Duitsland geweigerd. De vaststelling dat een andere EU-lidstaat verzoekers verzoek om internationale bescherming op basis van de door hem ingeroepen asielmotieven heeft geweigerd, hypothekeert in negatieve zin voorliggend verzoek, dat op dezelfde motieven – behoudens het ontbreken van documenten ter staving van zijn relaas in Duitsland – is gebaseerd.

2.3.7 Verzoeker kan zich verder niet dienstig beroepen op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet aangezien de algemene geloofwaardigheid van verzoeker niet vaststaat (voorwaarde onder e)) en de criteria van artikel 48/6 cumulatief dienen te worden vervuld. Het voordeel van de twijfel wordt slechts toegestaan als alle elementen werden onderzocht en de asielinstanties overtuigd zijn van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvV, nr. 82 334 van 31 mei 2012).

Waar verzoeker de schending inroept van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst verwerende er vooreerst op dat verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift uiteen te zetten op welke wijze voornoemd artikel met de bestreden beslissing werd geschonden.

Bovendien merkt verwerende partij op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verwerende partij verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.8 Verwerende partij besluit dat van een verzoeker om internationale bescherming mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de verzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft of bij terugkeer naar Pakistan dient te hebben.

2.4 Verzoeker meent voorts in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming daar hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico zal lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet vanwege de door hem aangehaalde feiten. Daarnaast bestaat er ook een reëel risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld in Pakistan, met name in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab. Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie aldaar met de nodige voorzichtigheid dient te worden bekeken in het licht van de recente gebeurtenissen in Afghanistan, die belangrijke gevolgen kunnen hebben voor de veiligheidssituatie in Pakistan en citeert dienaangaande uit Peace Research Institute Frankfurt, "Withdrawal of US Forces from Afghanistan: Security Implications for Pakistan" van 20 augustus 2021.

2.4.1 Verweerder merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat aan het asielaanvraag van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verweerder meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2 De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat hij in de provincie Punjab wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet hierbij verwijst naar de implicaties die de terugtrekking van de VS en NAVO-strijdkrachten zouden kunnen hebben op de algemene veiligheidssituatie in Pakistan en de veiligheidssituatie in Punjab merkt verwerende partij op dat de informatie die verzoeker bijbrengt, niet van aard is om aan te tonen dat de door het CGVS aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Verwerende partij volhardt dan ook in de conclusie van de bestreden beslissing dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.4.3 Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.5 Verwerende partij wijst er nog op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratieve dossier en verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen in aanwezigheid van zijn advocaat. Verzoeker werd gehoord met de bijstand van een tolk die het Punjabi machtig is. De commissaris-generaal heeft het asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het

zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden (RvV, nr. 31.764 van 18 september 2009; RvV, nr. 53 793 van 23 december 2010; RvV, nr. 75 106 van 14 februari 2012; RvV, nr. 103 202 van 22 mei 2013).

2.6 Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de aangevoerde rechtsregels. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, werden kenbaar gemaakt.

Verwerende partij is van oordeel dat de bestreden beslissing werd genomen met inachtnaam van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het enig middel is niet gegrond.”

2.1.4. In een aanvullende nota van 22 november 2021 brengt de commissaris-generaal het EASO-rapport “*Pakistan Security situation*” van oktober 2021 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker er niet in slaagt om zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zijn verweer in het verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot het herhalen en parafraseren van zijn verklaringen, het poneren van blote beweringen, het geven van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee slaagt verzoeker er evenwel niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift één versie van zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisweg en zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, doch dit doet geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op dit punt. Bovendien kan hij niet worden gevolgd waar hij poneert dat er geen rekening mag worden gehouden met eventuele verschillen in zijn verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud. Hij stelt immers dat er kleine fouten in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken geslopen kunnen zijn, omdat dit interview niet werd afgenomen in zijn moedertaal doch wel in het Urdu. De Raad is echter van oordeel dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of vertaalfouten op te werpen. In navolging van de nota met opmerkingen dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker bij de indiening van zijn verzoek verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Urdu of Punjabi beheerste (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 7, “*Bijlage 26*”). Verzoeker gaf tevens aan het Urdu voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (*Ibid.*, “*Verklaring betreffende de procedure*”). Hoe dan ook betreft zijn verweer een loutere *post-factum* bewering, gezien verzoeker dit feit niet eerder vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook al werd verzoeker bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud niet uitdrukkelijk bevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, niets verhinderde hem om de thans opgeworpen taalproblematiek toch te vermelden wanneer hij tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure. Verzoeker heeft dit echter nagelaten (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3 en 6). Hij toont dan ook geenszins aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het feit dat het interview bij aanvang van de procedure in het Urdu werd afgenomen. Daarenboven treedt de Raad de nota met opmerkingen bij dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ook tijdens het persoonlijk onderhoud onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde, terwijl hij tijdens dit persoonlijk onderhoud de bijstand kreeg van een tolk Punjabi.

Verzoeker poneert nog dat hij geen internationale bescherming aanvraag in Spanje of Frankrijk, hetgeen volgens hem kan verklaren waarom zijn vingerafdrukken aldaar niet werden opgenomen in de database van Eurodac. Dit verweer is niet dienstig en doet geen afbreuk aan verzoekers inconsistente verklaringen over zijn paspoort en de vaststelling dat er geen bewijzen voorliggen dat verzoeker via Spanje, waar zijn paspoort zou zijn ingehouden, naar België is gereisd.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de motieven van C.R. voor de schietpartij in februari 2011 zowel religieus als politiek kunnen zijn omdat deze twee nauw verweven zijn in Pakistan. Dit verweer doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker in essentie twee uiteenlopende feitenversies bracht met betrekking tot de oorzaak van het schietincident in februari 2011, zoals blijkt uit de weergave van verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing: *“Primo verklaarde u voor de DVZ nog dat C.R. een Wahabi [fundamentalistische strekking binnen de Islam] geweest zou zijn en daarom een religieuze processie wou verstoren (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat de religieuze processie ook bij gewoond werd door Wahabi's, en dat één van de dodelijke slachtoffers die C.R. op zijn geweten had de zoon van een maulana was (CGVS p. 10, 11, 16). De motivering voor de schietpartij omschrijft u daarop als puur machtsvertoon (CGVS p. 11), en verwijst niet langer naar religieuze motieven.”* Dat verzoeker dermate afwijkende verklaringen aflegt over het incident dat de aanleiding vormde voor zijn problemen in Afghanistan, is niet aannemelijk en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen op dit punt. Verzoeker poneert nog dat van hem, een laaggeschoolde jonge man die zijn dorp nooit eerder verliet en niet geïnteresseerd was in politieke en religieuze rivaliteiten in zijn regio, niet kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de redenen van een gebeurtenis waarop hij geen invloed had. Verzoekers profiel, dat overigens slechts steunt op de door hem afgelegde verklaringen, biedt geen afdoende verklaring noch verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. De processie en daaropvolgende schietpartij in februari 2011 vormen immers een kernelement in verzoekers relaas, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij (in staat is om) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt hierover. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Waar het verzoekschrift lijkt aan te voeren dat de moord op twee personen en het in brand steken van een politiekantoor represailles zijn van C.R. tegen de autoriteiten met als doel het naar hem gevoerde onderzoek te staken, merkt de Raad op dat dit verweer niet overeenstemt met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers dat voormelde feiten de reden vormen waarom er thans een strafonderzoek tegen C.R. loopt en niet dat deze feiten zouden zijn gepleegd met als doel om het onderzoek te verhinderen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10). Verzoeker licht verder noch tijdens het persoonlijk onderhoud noch in het verzoekschrift toe welke daden C.R. nog zou hebben gesteld om het strafonderzoek tegen hem te doen staken. Aldus blijft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het, gelet op de ernst van de door C.R. gepleegde feiten, niet aannemelijk is dat deze met het louter bedreigen van enkele getuigen het strafonderzoek zou kunnen verhinderen, overeind.

Verzoeker herhaalt verder zijn verklaringen omtrent de bescherming die hij kreeg van de People's Party in Lahore en voert in essentie aan dat het in een systeem van getuigenbescherming volkomen logisch is dat verzoeker geen nadere gegevens kan verstrekken over de personen die hem hebben geholpen. De Raad merkt echter op dat dit een blote *post-factum* bewering betreft in verzoekers hoofde die dan ook geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekers verklaringen over de hulp die hij ontving van deze partij over het algemeen lacunair en ondoorleefd zijn. Waar verzoeker aanvoert dat hem weinig vragen werden gesteld over zijn dagelijks leven in de periode dat hij ondergedoken zat, wijst de Raad erop dat verzoeker wel degelijk enkele vragen werden gesteld hierover (*Ibid.*, p. 15 en 21) en verzoeker dus in de mogelijkheid was om zijn onderduikperiode in Lahore toe te lichten. Verzoeker licht in zijn verzoekschrift bovendien niet toe welke elementen hij nog zou willen aanbrengen die de vaststellingen in de bestreden beslissing, dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn onderduikperiode niet kunnen overtuigen, in een ander daglicht kunnen stellen.

Met een verwijzing naar Belgische wetgeving, toont verzoeker verder niet *in concreto* aan dat hij vanuit Maleisië tegen C.R. had kunnen getuigen. Verzoeker heeft dit daarenboven nooit eerder vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud. Ook zijn verweer in het verzoekschrift dat de partij mogelijks niet meer over voldoende middelen beschikte om zijn bescherming te organiseren in het licht van het aanslepende proces of dat er interne partijredenen speelden blijft beperkt tot het poneren van loutere vermoedens en beweringen.

Dergelijke blote *post-factum* verklaringen kunnen geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing. Hieruit blijkt genoegzaam dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de redenen waarom de People's Party hem naar Maleisië wou sturen niet kunnen overtuigen. De verwijzing naar verzoekers laaggeschoold profiel biedt evenmin een afdoende verklaring of verschoning voor zijn lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen op dit punt.

Verzoeker tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de inhoud van de door hem neergelegde FIR (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 5) te verschonen door aan te voeren dat de autoriteiten vaak andere aantallen betogers noteren dan deelnemers aan demonstraties. De Raad wijst er echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet wist in wiens naam deze FIR's werden opgesteld (*Ibid.*, p. 17), doch uit de neergelegde stukken blijkt dat dit getuigenissen zijn van andere deelnemers aan de organisatie en geen verslaggeving van de autoriteiten. Verzoekers verweer biedt aldus geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de documenten over het aantal deelnemers aan de demonstratie. Ook het verweer dat de autoriteiten in de neergelegde overlijdensaktes (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 2) de werkelijke doodsoorzaak van de overledenen niet vermeldten omwille van druk, bedreigingen of represailles, betreft een loutere bewering. De Raad benadrukt dat verzoeker deze stukken zelf heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn verzoek. Er wordt dan ook verwacht dat zijn verklaringen in overeenstemming zijn met de inhoud van deze stukken, minstens dat verzoeker dit proactief zou melden indien de inhoud van deze documenten foutieve informatie zou bevatten. Hij heeft dit echter nagelaten. Verzoekers blote *post-factum* beweringen in het verzoekschrift doen dan ook geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen en de inhoud van de neergelegde stukken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal de neergelegde krantenartikelen, foto's en medische documenten (*Ibid.*, nrs. 4, 6, 7 en 8) daadwerkelijk heeft onderzocht, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing heeft gewezen op de ondersteunende werking van documenten en de hoge graad van corruptie en documentenfraude in Pakistan, zodat de bewijswaarde van documenten uit Pakistan hoe dan ook relatief is. Dergelijke vaststellingen kunnen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, op zich volstaan om te besluiten dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet vermogen te herstellen. Daarenboven stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn nota met opmerkingen nog aanvullende argumenten opwerpt die de bewijswaarde van deze documenten ter staving van verzoekers relaas ondergraven: *"Verwerende partij is van mening dat – in zoverre de overige stukken al betrekking hebben op verzoeker – deze geen afbreuk doen aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Betreffende het medisch attest van dr. G. Colinet van december 2020 (map Documenten (voorgelegd door de asielzoeker), stuk 4) merkt verwerende partij op dat – in zoverre dit al leesbaar is – hierin enkele littekens van verzoeker worden beschreven. De Raad van State stelde al eerder dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de verzoeker om internationale bescherming zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004; RvV, nr. 12 474 van 11 juni 2008; RvV, nr. 2468 van 10 oktober 2007; RvV, nr. 214 098 van 14 december 2018). Betreffende de Duitse bankuittreksels voor de periode juni 2018 tot en met januari 2019 en maart 2019 (map Documenten, stukken 9) merkt verwerende partij op dat deze stukken geen betrekking hebben op verzoekers vlucht uit zijn land van herkomst. Deze stukken kunnen hoogstens verzoekers tewerkstelling in Duitsland gedurende de voornoemde periode staven, hetgeen niet ter discussie staat in de bestreden beslissing. De medische documenten betreffende verzoekers broer M.H. (map Documenten, stukken 8) hebben geen betrekking op verzoeker en staven hoogstens verzoekers verklaring dat zijn broer in behandeling is voor kanker. Deze stukken zijn opgesteld in het Engels en Urdu en anders dan verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft, bevat het administratief dossier wel degelijk een vertaling van het medisch stuk dat in het Urdu is opgesteld (zie map Documenten (voorgelegd door de asielzoeker)). Wat de neergelegde foto's (map Documenten, stukken 7) betreft, blijkt uit verzoekers verklaringen dat deze van de betoging zijn (NPO CGVS, p. 3). Nergens tijdens zijn persoonlijk onderhoud vermeldt verzoeker dat hij zelf ook persoonlijk op deze foto's te zien is. Verwerende partij stelt voorts vast dat de voorgelegde foto's geen datum bevatten zodat er niet uit afgeleid kan worden wanneer deze werden genomen. Evenmin kan uit de foto's afgeleid worden waar deze genomen werden. De neergelegde foto's kunnen verzoekers voorgehouden problemen naar aanleiding van een betoging in februari 2011 dan ook niet staven.*

Met betrekking tot de neergelegde krantenartikels (map Documenten, stukken 6) merkt verwerende partij op dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij hierin vermeld wordt zodat deze geenszins op hem betrekking hebben. Bovendien merkt verwerende partij nog op dat krantenartikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst (RvV, nr. 19 479 van 27 november 2008; RvV, nr. 12 478 van 11 juni 2008). Een krantenartikel is geen officieel document en kan op zich niet voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een verzoeker om internationale bescherming te herstellen (RvV, nr. 18 019 van 30 oktober 2008; RvV, nr. 15 549 van 2 september 2008; RvV, nr. 122 135 van 4 april 2014; RvV, nr. 206 651 van 9 juli 2018)." Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt dan ook door de Raad overgenomen. Wat de kopieën van verzoekers paspoort betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, nr. 1) wijst de Raad er nog op dat deze betrekking hebben op persoonsgegevens en verder staat dat verzoeker een visum heeft voor Maleisië, doch hieruit kan niet blijken dat verzoeker omwille van de ingeroepen problemen dit visum bekwaam. Bovendien is de bewijswaarde van kopieën, die onderhevig kunnen zijn aan manipulatie, hoe dan ook relatief en oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn origineel paspoort. De Raad merkt in het algemeen nog op dat geen van de door verzoeker neergelegde documenten een bewijs kunnen vormen dat verzoeker zou worden gevisieerd of vervolgd door C.R. na een demonstratie in februari 2011. Aldus besluit de Raad dat de neergelegde documenten niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten te herstellen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn neef, die om dezelfde redenen Pakistan is ontvlucht, in Italië internationale bescherming geniet, merkt de Raad op dat, nog daargelaten het feit dat dit andermaal een blote bewering betreft, ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht wordt, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker. Gelet op het voorgaande dient er immers te worden besloten dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Geheel ten overvloede treedt de Raad de bestreden beslissing nog bij waar deze stelt dat:

"Ten slotte valt het ook op dat u in 2016 reeds een verzoek om internationale bescherming in Duitsland deed, maar verklaart dat dit al snel op niets uitdraaide in 2017. Naderhand bleef u niettemin in Duitsland wonen tot 2019, omdat u daar op dat moment nog toestemming had om te werken (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die in zijn thuisland om vervolging vreest verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn situatie zou proberen regulariseren, in plaats van genoeg te nemen met louter een legaal werkstatuut. Dat u dit niet deed, is mogelijk een indicatie dat u eerder naar Europe kwam met economische motieven." Het verzoekschrift herhaalt slechts zijn verklaringen dat hij nog een volgend verzoek om internationale bescherming hoopte in te dienen in Duitsland, doch dit betreft andermaal een loutere bewering die aldus niet volstaat om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u daar gevaar zou lopen wegens ene C.R., tegen wie u een getuigenverklaring zou afgelegd hebben in de nasleep van een schietpartij. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken hierom een gegronde vrees voor vervolging te dienen koesteren, om onderstaande redenen.

Uw relaas vertoont namelijk te veel tegenstrijdigheden, lacunes en onsamenhangendheden om voldoende aannemelijk geacht te worden. Ten eerste spreekt u zichzelf tegen voor het CGVS doorheen het persoonlijk onderhoud en ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ omtrent de chronologie van uw voorgehouden onderduikperiode in Lahore. U verklaarde voor de DVZ nog dat u drie jaar lang in Lahore moest verblijven (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2020, afdeling 3.8.), wat u evenwel stellig ontkent als u hierover bevraagd wordt voor het CGVS (CGVS p. 5, 6). Even later tijdens het onderhoud verklaart u echter plots dat u weldegelijk drie jaar in Lahore verbleef van 2011 tot 2014 en wijt u uw eerdere verklaringen aan een eenvoudige vergissing (CGVS p. 14, 15). Bij een ander interview voor de DVZ had u nochtans ook al verklaard reeds in 2011 Pakistan verlaten te hebben (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 37.), wat een verblijf van drie jaar in Lahore na 2011 zou uitsluiten. Dat u op verschillende momenten dergelijk afwijkende verklaringen aflegt doet zeer twifelen aan de waarachtigheid van hetgeen u verklaart.

Aansluitend hierop kan ten tweede trouwens ook aangestipt worden dat de reisweg die u voor de DVZ uiteen zette (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 37.), helemaal niet strookt met uw verklaringen voor CGVS.

Primo is het niet mogelijk dat u Pakistan al in 2011 permanent verliet, maar tegelijk in 2014 nog naar Maleisië reisde van Pakistan en moest terugkeren, waartoe u ook een (kopie) van een visum en een paspoort voorlegde (CGVS p. 14; document 1). Secundo woonde u volgens uw verklaring voor de DVZ ook meer dan vier jaar in Turkije, terwijl u voor het CGVS eerst stelt hier drie jaar te hebben gewoond (CGVS p. 6), om later in het onderhoud dan weer van twee jaar in Turkije te spreken (CGVS p. 19).

Bovendien spreekt u zich ten derde ook nog tegen wat betreft uw reisdocument, een paspoort waarvan u enkel een kopie kon voorleggen (document 1), welke steeds onderhevig kan zijn aan het nodige knip-en plakwerk. U verklaarde hierover voor de DVZ dat u het origineel verloor tussen Turkije en Griekenland omdat het daar "in het water was gevallen" (verklaring DVZ dd. 10 juli 2019, afdeling 28., 37.), trouwens een heel stereotiepe verklaring. Voor het CGVS verklaart u dan weer dat dit door de Spaanse autoriteiten werd ingehouden en maant u het CGVS aan dit te laten onderzoeken (CGVS p. 3), maar op deze tegenstrijdigheid gewezen kan u hier geen sluitende uitleg voor aanrijken (CGVS p. 3, 4). Het is trouwens opvallend dat u verklaarde zowel in Frankrijk als in Griekenland vingerafdrukken te hebben gegeven (CGVS p. 4), terwijl hier niets van terug te vinden is in de gemeenschappelijke Europese database waar u pas opduikt in oktober 2016 in Duitsland (erodac search result, dd. 20 mei 2019), waardoor het maar de vraag is of u werkelijk in deze landen bent gepasseerd. Markant detail is ook dat u in Duitsland een andere geboortedatum en –plaats opgaf (antwoord vraag take back dd. 18 juli 2019, ref. (...)–461), maar hier op gewezen "kan [u] hier niets op zeggen" (CGVS p. 5). Op basis van de bovenstaande zaken samen genomen blijkt dat uw gaan en staan minstens in de periode 2011 – 2016 een vraagteken blijft, waardoor er ook getwijfeld kan worden aan de feiten waarvan u beweert dat ze zich ten dele gedurende deze periode afspeelden.

Los nog van deze vraagstukken over uw gaan en staan kunnen er evenwel ook meerdere bemerkingen bij uw relaas op zich geformuleerd worden. Zo zijn er ten vierde een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaring voor de DVZ en voor het CGVS betreffende uw relaas. Primo verklaarde u voor de DVZ nog dat C.R. een Wahabi [fundamentalistische strekking binnen de Islam] geweest zou zijn en daarom een religieuze processie wou verstoren (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat de religieuze processie ook bij gewoond werd door Wahabi's, en dat één van de dodelijke slachtoffers die C.R. op zijn geweten had de zoon van een maulana was (CGVS p. 10, 11, 16). De motivering voor de schietpartij omschrijft u daarop als puur machtsvertoon (CGVS p. 11), en verwijst niet langer naar religieuze motieven. Secundo verklaarde u voor het CGVS dat C.R. een zes maanden werd opgesloten, en na zijn vrijlating getuigen begon te bedreigen (vragenlijst CGVS dd. 10 december 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS stelt u echter dat hij slechts opgesloten werd voor een periode van vier maanden, en dat de dreigementen gedaan werden door een broer van hem genaamd Z., nog voor de vrijlating van C.R., al zo'n twee weken na zijn arrestatie (CGVS p. 12). Hierdoor sloeg u naar eigen zeggen ook al op de vlucht nog voor zijn vrijlating (CGVS p. 10, 13).

Ten vijfde bevat uw relaas voor het CGVS een aantal belangrijke lacunes en onlogische gedachtesprongen. Primo zouden de handlangers van C.R. volgens u twee mensen hebben gedood en een politiekantoor in brand hebben gestoken (CGVS p. 9, 10). Gezien de ernst van deze feiten valt het te betwijfelen dat het zou volstaan om enkele getuigen te bedreigen om hun getuigenis te doen intrekken, om het politieonderzoek te omzeilen, waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 12). Hierop poneert u dat de persoon in kwestie machtig genoeg is om politieagenten te doen benoemen (CGVS p. 12), maar dat lijkt moeilijk te verzoenen met de eerder genoemde brandstichting tegen een politiekantoor. Bovendien verklaart u secundo later ook dat de vader van één van de dodelijke slachtoffers A.A. nog steeds in uw thuisdorp zou verblijven, waarschijnlijk zonder zijn klacht te hebben ingetrokken, en dat er ook geen andere getuigen zijn gedood (CGVS p. 18). Er op gewezen dat dit de door u voorgehouden vrees ietwat ondermijnt, keert u uw kar plots en stelt u dat A.A. wel zal omgekocht zijn om zijn klacht in te trekken (CGVS p. 18). Deze (vaak wijzigende) verklaringen lijken daarom maar een ad hoc karakter te hebben.

Tertio gaf u ook aan dat u drie maanden dan wel drie jaar in Lahore zou hebben gewoond, onder de bescherming van de People's Party (politieke rivalen die baat zouden hebben bij een veroordeling van C.R.), die zouden hebben ingestaan voor uw onderdak en uw onderhoud gedurende al deze tijd (CGVS p. 15, 21). Maar gevraagd naar wat meer informatie hieromtrent, zoals bijvoorbeeld de naam van een contactpersoon bij de People's Party die u hierbij hielp, of de naam van deze partij voluit, blijft u elk antwoord schuldig (CGVS p. 9, 21). Dit is natuurlijk maar weinig doorleefd; als u drie jaar lang voor uw levensonderhoud afhankelijk bent van deze organisatie zou u toch wel de naam van uw case officer of iets dergelijks kennen, waar u ook op gewezen werd en u geen zinnig verweer tegen had (CGVS p. 21). Wat betreft uw levensonderhoud kan er quarto trouwens ook op gewezen worden dat u eerder in het onderhoud nog aangaf dat u nadat u stopte met werken in Pakistan in 2011, door uw vader onderhouden

werd – terwijl u later net stelt dat u door uw problemen na 2011 geen contact meer met hem had (CGVS p. 9, 15), op zich al weinig geloofwaardig in deze tijden van wijdverspreide telecommunicatiemogelijkheden (CGVS p. 15).

Over uw interacties met de People's Party valt sexto nog het een en ander op te merken. Zo valt het op dat u beweert dat u door de partij na uw verblijf in Lahore eerst naar Maleisië en later naar Turkije werd gestuurd (CGVS p. 6, 7, 14). Als u in het buitenland zit kan u echter niet getuigen tegen C.R. bij een eventuele rechtszaak, en is het niet zeker dat u nog zou willen terugkomen om dit te doen. Dit is dus niet in het belang van de People's Party, die u kennelijk toch zonder problemen drie jaar lang in Lahore konden herbergen. Hier op gewezen, kan u enkel maar aangeven dat u de logica achter de beslissing om u naar het buitenland te sturen zelf niet kent (CGVS p. 15, 16). Dit alles maakt uw relaas maar weinig aannemelijk.

Ten zesde is uw relaas voor het CGVS op bepaalde punten in tegenspraak met de door u voorgelegde documenten. Zo spreekt u primo van een optocht van zo'n 4000 mensen, terwijl de FIR die u voorlegt spreekt van zo'n 250 deelnemers (CGVS p. 16; document 5). Secundo zijn de namen van de dodelijke slachtoffers die u noemt, waaronder die van een familielid van u, niet dezelfde als deze aangegeven op de FIR's en overlijdensakte die u voorlegt (document 2, 5). Hier is namelijk sprake van enerzijds S.A. zoon van A.A., overleden na "ziekte" van 1 dag (document 2), en R.A., zoon van A.A. gedood op slag (document 5). Zelfs verwijst u naar S.A., die op slag gedood zou zijn – dus drie verschillende combinaties (CGVS p. 16, 17). Tertio meent u dat uw vader gedood geweest zou zijn door (handlangers van) C.R. bij een verkeersaccident (CGVS p. 11). Maar de overlijdensakte die u voorlegt spreekt van een natuurlijke dood (document 2), en ook de getuigenis die van uw moeder zou zijn verwijst niet naar een moord of een ongeluk (document 3). Quarto hebt u ook geen idee waar de FIR's die u voorlegt vandaan komen, en kent u de mensen die ze hebben laten opstellen niet (CGVS p. 17, 18), wat op zijn zachtst gezegd ietwat verdacht overkomt.

Ten slotte valt het ook op dat u in 2016 reeds een verzoek om internationale bescherming in Duitsland deed, maar verklaart dat dit al snel op niets uitdraaide in 2017. Naderhand bleef u niettemin in Duitsland wonen tot 2019, omdat u daar op dat moment nog toestemming had om te werken (CGVS p. 20). Nochtans kan van iemand die in zijn thuisland om vervolging vreest verwacht worden dat hij zo snel mogelijk zijn situatie zou proberen regulariseren, in plaats van genoeg te nemen met louter een legaal werkstatuut. Dat u dit niet deed, is mogelijk een indicatie dat u eerder naar Europe kwam met economische motieven.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielerelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Er is supra al gewezen op specifieke problemen. Maar in het algemeen kan er ook op gewezen worden dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land

van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

De bestreden beslissing oordeelde op dit punt op goede gronden als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2020 beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/easo-coi-report-security-situation-9> of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verdergezet. Zo is er in geheel Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten, alsook een vermindering van het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. Zowel de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), als Hizbul Ahrar (HuA), al-Qaeda en de Islamitische Staat (ISKP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Lashkar-e Taiba (LeT) en Jaish-e Muhammad (JeM) hun hoofdkwartier en religieuze faciliteiten hebben in Zuid-Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2019 182 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode vijf aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. Tijdens de eerste helft van 2020 vonden er volgens ACLED 12 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 9 en PICSS van 16 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Bovendien blijkt dat er weliswaar sprake was van een lichte toename van het aantal veiligheidsincidenten in 2019 in vergelijking met 2018. Echter, het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie bleef beperkt.

Uit de dezelfde informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab hoofdzakelijk doelgericht van aard is en de vorm aanneemt van sektarisch geweld, etno-politiek geweld, terroristische aanslagen, en crimineel geweld. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van TTP, Hizbul Ahrar (HuA), LeJ en ISKP

gearresteerd of gedood werden. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land.

UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota bijgebrachte informatie bevestigt deze analyse.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De door verzoeker geciteerde en toegevoegde informatie (verzoekschrift, stuk 3) toont niet aan dat er actueel in verzoekers regio van herkomst, de provincie Punjab, sprake is van een situatie van gewapend conflict waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Punjab in Pakistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Punjab in Pakistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP